

n.º 270

CORRESPONDÈNCIA SOCIALISTA

ORGAN
DE DISCUSSIÓ INTERNA
DE LA CONVERGÈNCIA
SOCIALISTA

MAIG - 75
Número 2

ÍNDEX

EDITORIAL

TEXT BASE PER A UN DEBAT SINDICAL

ALGUNES CONSIDERACIONS A L'ENTORN
DE LA UNITAT DELS SOCIALISTES

APUNTS PER A UN TREBALL PRÀCTIC
A UNA COMARCA

DEMOCRÀCIA SOCIALISTA,
DIVISIÓ DEL TREBALL I AUTOGESTIÓ

EDITORIAL

La importància de Correspondència Socialista com a instrument idoni per agilitzar el debat i centrar els temes que van apareixent com a fonamentals, tant a nivell de línia política general com sectorial, d'acció de masses o de mètodes de treball, ens sembla decisiva. De tots depèn que CORRESPONDÈNCIA SOCIALISTA accomplixi efectivament aquesta tasca i a tots correspon dedicar-hi el màxim esforç per a garantir que sigui reflex fidel del debat, discutint i valorant els treballs amb els companys i fent arribar les aportacions que semblin oportunes.

En el primer CORRESPONDÈNCIA SOCIALISTA molts cercles han trobat a faltar material referent a línies sectorials o als fronts de lluita concrets. En aquest sentit aquest segon número recull dos treballs que considerem del màxim interès: "TEXT BASE PER A UN DEBAT SINDICAL", elaborat pel grup laboral del CES, del qual parlem més endavant, i "APUNTS PER A UN TREBALL PRACTIC A UNA COMARCA".

L'article "ALGUNES CONSIDERACIONS A L'ENTORN DE LA UNITAT DELS SOCIALISTES" aporta elements valoratius entorn de la polèmica que darrerament hem vist aparèixer a la premsa legal sobre socialisme i socialdemocràcia, tant a nivell de Catalunya com de l'Estat. Aquest treball, alhora que pot clarificar la posició de Convergència Socialista, conté elements polítics que, discutits en els cercles permetran d'anar fixant alguns dels elements que ens defineixen.

Finalment, un treball sobre l'autogestió intenta encetar la discussió sobre aquest tema, tan important en la lluita dels socialistes i tan utilitzat, d'altre banda, per sectors o tendències oposades als interessos populars. Per completar la informació sobre l'autogestió, el CES ha elaborat un dossier de formació (número 1 de la nova publicació QUADERNS DE FORMACIÓ) que aporta més elements pel debat.

generals dels plantejaments que s'hi contenen, sobre Comissions Obreres, ruptura democràtica i les perspectives del sindicalisme unitari, com a primer pas a configurar la tendència sindical a construir.

Aquest debat s'obre en uns moments en què la proximitat immediata de les eleccions sindicals posa en primer pla la qüestió de la participació. En uns moments d'acceleració del procés de descomposició del règim, d'increment espectacular de les lluites obreres i progressiu desbordament de la CNS, aquestes eleccions adquireixen una extraordinària importància política. La seva utilització en profit de les autèntiques organitzacions de classe ha de mobilitzar tots els militants socialistes. El "TEXT BASE..." aporta també, sobre aquest punt, elements del màxim interès.

Cal fer esment especial del "TEXT BASE PER A UN DEBAT SINDICAL". Aquesta proposta, que ja està essent debatuda i utilitzada per la Coordinadora i els Cercles del moviment obrer, intenta aclarir les posicions de Convergència Socialista de cara a la impulsió, juntament amb d'altres corrents del moviment obrer, d'una tendència sindical, organitzada dins de Comissions Obreres en la perspectiva d'un autèntic Sindicat de Classe unitari.

Des del primer document "PER LA UNITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA", Convergència Socialista ha considerat fonamental el principi de la unitat sindical, expressió i concreció dels interessos de classe dels treballadors. Unitat sindical que, per a nosaltres, passa per la constitució d'una Central Sindical unitària, amb reconeixement de tendències que, responant al pluralisme polític real de la classe obrera, garanteixi el joc democràtic al seu si. Convergència Socialista vol obrir, amb aquest document, un ampli debat amb tots els sectors i grups del moviment obrer que poden estar d'acord amb les línies

TEXT BASE PER A UN DEBAT SINDICAL

Amb aquest escrit volem convocar i proposar les bases per a un debat ampli sobre "eleccions sindicals, ruptura democràtica i sindicat de classe".

L'objectiu del debat és iniciar el procés constituent cap a la creació d'un corrent sindical de "socialisme autogestionari".

Els participants en aquest debat haurien de ser els militants de Convergència Socialista, militants socialistes independents, i militants d'altres organitzacions que acceptin discutir sobre la necessitat de treballar en la perspectiva de la creació d'un corrent sindical de "socialisme autogestionari" a dintre d'un futur sindicat unitari de classe.

La reunió que celebrariem aviat seria la primera d'una sèrie de sessions que haurien de tendir a establir les bases teòriques, pragmàtiques i organitzatives d'un corrent sindical de "socialisme autogestionari".

En l'actual perspectiva d'acceleració del procés de ruptura democràtica i de progressiu desbordament de l'Organització Sindical (OSE) -òrgan del feixisme per controlar la classe obrera- com a conseqüència de les lluites dels treballadors, els treballadors socialistes hem de plantejar-nos urgentment l'anàlisi i discussió de la situació del moviment obrer avui i de les perspectives que se li presenten, amb la finalitat d'aconseguir una coincidència bàsica en els aspectes tàctics, estratègics i d'objectius generals que ens permetran de contruir una tendència organitzada de "socialisme autogestionari" que pugui evitar, en un futur immediat, tant una situació de pluralisme sindical (amb totes les greus conseqüències de debilitament, dispersió de lluites i d'accions, manca de coherència anticapitalista, etc., que allò implica per la classe obrera i els seus interessos de classe), com de monopoli per part d'un únic corrent -el comunisme ortodox- del futur sindicat de classe.

La urgència del debat i dels seus objectius ve donada per l'evident acceleració dels esdeveniments socials i polítics al país, que exigeix més que mai una acció coherent i estructurada dels treballadors socialistes si pretenim realment incidir amb força com a tendència dintre el moviment obrer. Per altra banda, aquesta exigència s'emmarca en l'intent més ampli d'avançar en la consecució d'una alternativa socialista, democràtica i autogestionària.

Entenem que el debat s'ha de centrar en els dos nivells de la tàctica i de l'estratègia, i que cal que es dirigeixi, a partir de la discussió d'aquests aspectes, cap a la progressiva definició i vertebració d'un corrent sindical de "socialisme autogestionari".

En aquesta línia plantegem els següents punts per debatre:

I. OBJECTIUS TACTICS.

1. Sobre les eleccions sindicals.

Els arguments a favor de la participació en les eleccions sindicals s'han basat tradicionalment en la necessitat d'utilitzar la lluita legal com a recolzament i cobertura del treball a la base, a les fàbriques i els altres centres de treball. S'ha oposat a aquesta raó que, de fet, en la generalitat dels casos la participació a la OSE només s'ha fet servir superestructuralment i no per a potenciar un treball real de base; i, d'altra banda, que les estructures repressives de l'Estat franquista (la OSE mareixa, la policia i el TOP, les empreses i el famós art. 103) han aconseguit fàcilment d'eliminar els jurats i enllaços realment representatius dels seus companys de treball

En aquest punt, nosaltres entenem que, en la mesura que efectivament el moviment obrer tingui força per a utilitzar en profit propi (consolidació de les seves organitzacions de classe, extensió de les lluites, etc.) el control de llocs a dins de la OSE, és rendable la participació en les pròximes eleccions sindicals. Ara i aquí, doncs, cal tenir en compte no solament la força del propi moviment, sinó molt especialment la situació progressivament deteriorada de les estructures de control de l'Estat franquista, particularment de l'OSE.

Es en aquesta línia que s'inscriuen els nous arguments que ens sembla que cal tenir en compte a l'hora de valorar les pròximes eleccions sindicals. Efectivament, en l'actual coyuntura crítica de l'OSE i la generalitat dels aparells d'estat franquista, en la seva concepció més purament autoritària, la participació en les eleccions sindicals es plantejarà com una via per a controlar ("copar") el nombre màxim de llocs representatius de l'OSE a tots els nivells; i l'objectiu d'aquest control serà la utilització de l'estructura (locals, aparells propagandístics, patrimoni, etc.) de l'OSE com a instrument de control del procés de transició cap a una llibertat sindical presumiblement propera. En aquest esquema hipotètic cal valorar si els treballadors socialistes democràtics i autogestionaris podem estar al marge d'aquest procés. Nosaltres creiem que el corrent de "socialisme autogestionari" ha d'enfortir i potenciar, en aquest sentit, les organitzacions de base a les empreses i la seva coordinació democràtica com a element necessari per a una real utilització de classe de la participació del moviment obrer a les eleccions i a la OSE.

D'altra banda, la participació en les eleccions sindicals l'entendem com la promoció a candidats dels treballadors més combatius, més conscients, més polititzats; és a dir, dels líders socialistes dels treballadors a les fàbriques i els altres centre de treball, dels treballadors realment representatius dels companys perquè han confirmat la seva representativitat a les assemblees i les lluites dins l'empresa, i en el treball impulsor de Comissions Obreres.

3. Tasques actuals davant la ruptura democràtica.

Troblem tres aspectes que poden centrar el debat en aquest punt:

a. El moviment de Comissions Obreres.

Ens sembla que cal potenciar aquells caràcters nous que el moviment de Comissions Obreres ha aportat al moviment obrer en conjunt. En aquest sentit distingim clarament el moviment general -al qual ara ens referim- de les

organitzacions i coordinacions concretes (de rams, de sectors, plataformes, etc.) que circumstancialment s'han donat o es donen.

Els caràcters "nous" que ens sembla que han de potenciar-se, fins i tot fent-los anar enllà del que han estat en la pràctica de les comissions, son:

- La unitat. Enfortiment de la unitat de la classe obrera, sobretot a través de la unificació i extensió de les lluites de classe, de la manifestació i concienciació respecte dels interessos fonamentals únics de la classe; és a dir, a través de l'extensió de la consciència anticapitalista i de la participació en les diverses formes de lluita pròpies de la classe. Encara que creiem que aquest enfortiment de la unitat obrera per la base no s'ha de fer oblidant la necessitat de l'impuls de la coordinació unitària de les organitzacions de la classe.

- L'autonomia. Defensa a ultrança de la independència de les organitzacions de la classe obrera, fonamentalment, potenciant la seva capacitat de resposta (defensiva i ofensiva) i d'incidència a tots els nivells de la lluita anticapitalista i pel socialisme.

- El treball a la base. Pressió damunt el treball a la base de les fàbriques i d'altres centres de treball, de manera que es potenciï realment el paper fonamental que les comissions d'empresa han de tenir en l'estructuració de tot el moviment.

- Lluita global. Defensa i impuls de la tendència a inscriure l'acció de les organitzacions de la classe obrera no solsament en plantejaments econòmics o reivindicatius, sinó en el pla més ampli de la lluita social i política pel socialisme.

El treball en la línia de potenciar aquests aspectes nous de l'organització del moviment obrer creiem que s'ha d'inscriure avui en un objectiu tàctic d'àmbit més general: l'enfortiment del propi moviment de Comissions Obreres. I això per la doble via de :

.impulsar la creació i consolidació de comissions de base en les empreses.

..treballar per l'enfortiment de la tendència socialista democràtica i autogestionària amb una coordinació unitària de totes les comissions de base.

Ja hem dit que el treball dels treballadors socialistes en aquestes dues direccions s'ha de caracteritzar fonamentalment per la potenciació d'aquells aspectes nous que analitzàvem més amunt.

La urgència d'aquest objectiu tàctic té tres activacions principals:

a) el convenciment que en el canvi democràtic la concreció de la llibertat sindical serà més "democràtica" i menys "burocràtica" en la mesura que el moviment obrer compti amb unes organitzacions de base fortes i amb capacitat d'incidir de forma efectiva en les decisions sobre les maneres d'organitzar la llibertat sindical; b) la necessitat, per al desenvolupament mateix del moviment obrer, que existeixi una tendència socialista democràtica i autogestionària, amb una línia definida i coherent, que impulsi des d'ara amb sentit unitàri els avanços i les conquestes teòriques de les classes treballadores; i c) el convenciment que aquest enfortiment posa en un primer pla dels objectius del moviment obrer la lluita pel socialisme.

b. La lluita sindical a dintre la OSE.

El debat en relació amb aquest punt està relacionat íntimament amb la valoració i conclusió a què s'arribi quant a l'objectiu tàctic de cara a les eleccions sindicals; per això ens remetem a les propostes d'anàlisi que hem formulat respecte d'aquest darrer tema.

No obstant, creiem que convindria detenir-se en la valoració de dues questions: a) la necessitat d'aprofundir la crisi i el desbordament de l'OSE com a aparell repressiu d'estat, i les possibilitats que de cara a aquest objectiu pugui aportar la lluita sindical des de dins de la pròpia OSE; i b) la importància que pot tenir, en el procés cap a l'organització de la llibertat sindical al país, el control o les possibilitats de control de les estructures sindicals franquistes.

c. Programa unitari mínim

Amb tres punts fonamentals:

- Lluita antirepressiva.

Enfront de l'empresa, impulsant i enfortint l'acció de la comissió obrera, generalitzant la consciència socialista dels treballadors, posant l'accent especialment en el coneixement i la crítica dels mecanismes de producció a l'empresa i en el funcionament econòmic general del sistema capitalista; generalitzant les accions de solidaritat de la classe davant la repressió capitalista.

Enfront de l'OSE, desbordant cada cop més des de dins l'ús repressiu que en fa el capitalisme franquista, fent servir -tant com sigui possible (i ja s'ha fet)- les seves estructures com a instruments per a enfortir el moviment obrer (reunions o assemblees als seus locals, caixes de resistència, etc), però sense oblidar que un treball de classe en aquest pla ha de recolzar en un moviment de base fort i dirigir-se a la seva consolidació.

Enfront de l'Estat, aprofundint la crisi de la "legalitat" franquista i fent-ne més palesa la inutilitat com a element de control de la classe obrera (sindicats, conflictes col·lectius, convenis, etc.), alhora que elevant la consciència popular antifranquista i democràtica mitjançant les lluites de la classe (manifestacions, lluita al carrer, solidaritat popular, etc.).

-Lluita pels mínims econòmico-socials.

- . Reivindicació salarial: relació salari real- real cost de la vida.
- . Reivindicació entorn de l'organització de l'empresa i de la producció:
 - Jornada setmanal de 40 hores.
 - Control de primes i incentius.
 - Condicions reals de seguretat i d'higiene.
- . A igual treball, igual salari i altres condicions de treball.
- . Garanties dels llocs de treball:
 - No a l'eventualitat.
 - Fixos als 15 dies.
 - NO als acomiadaments per crisi.
- . Control del contingut i gestió de la seguretat social.

. IRTP i SS a càrrec de l'empresa.

. Electivitat sindical al 100% i dret de revocar els càrrecs no representatius.

- Lluita per la conquesta del sindicat de classe.

. Vitalització de les organitzacions de classe a les fàbriques i els altres centres de treball (comissions d'empresa), així com de la seva coordinació unitària i democràtica.

. Utilització de les estructures de l'OSE amb aquest objectiu.

. Lluita per les llibertats de vaga, reunió i associació obreres, sobretot imposant-les a la pràctica per l'acció dels treballadors i donant-los caràcters de classe en aquesta mateixa pràctica.

Entenem que l'orientació general d'aquest programa unitari mínim s'ha de basar en el criteri que, en la seva aplicació a cada moment i a cada lluita, el programa no es converteixi en una plataforma reivindicativa imposada dogmàticament, sinó que la seva virtualitat orientadora de les accions de la classe obrera s'haurà de posar a prova, a cada moment, per la capacitat que tingui de donar a prova, a cada moment, per la capacitat que tingui de donar resposta a la consciència a les exigències de la base i, per tant, pel suport que li ofereixin les masses treballadores.

II. OBJECTIU ESTRATEGIC

3. Sobre el Sindicat dels treballadors.

En un procés de democratització burgesa com el que es veu a venir, un dels seus caràcters principals és l'assoliment de la llibertat sindical. Però sembla evident que en la definició i concreció d'aquesta llibertat -com en la de les altres llibertats democràtiques- és determinant la relació de forces entre les diverses classes i capes socials. En aquest sentit, creiem que el nostre objectiu és lluitar per una relació de forces com més favorable millor a la classe obrera en el moment del canvi democràtic i, en aquest -i com a objectiu estratègic a curt termini- la concreció d'aquella llibertat sindical en la construcció d'un Sindicat anticapitalista, unitari, democràtic, autònom i nou en les formes de lluita que adopti.

a. En una organització social (el capitalisme), la contradicció fonamental del qual és la que existeix entre classe propietària i classe treballadora, creiem que l'organització sindical dels treballadors s'ha de caracteritzar per l'oposició de classe al capitalisme i l'enfrontament als interessos dels capitalistes. En aquest sentit, defensem un sindicat que s'inscriu en la lluita de classes com a protagonista directe. Estem en contra de la concepció reformista i col·laboradora del sindicalisme. Pretenim un sindicat que es plantegi com a objectiu últim la destrucció de la societat capitalista i la construcció d'una societat socialista democràtica. Un sindicat anticapitalista.

b. Enfront del pluralisme sindical defensem el sindicat unitari. La unitat sindical, conebuda com a unitat en i per a la base, és avui la màxima aspiració dels treballadors socialistes. El pluralisme i la diversitat sindicals comporten

l'afebliment de la capacitat d'intervenció obrera a tots els nivells i un fre en l'avanç per la consecució dels seus objectius històrics com a classe.

c. La llibertat sindical no la concebem, doncs, com a diversitat sindical. Pensem que la llibertat sindical ha de concretar-se en el si del sindicat unitari. Per això defensem la llibertat d'expressió i d'acció més àmplia de totes les tendències que integren el moviment obrer en aquest sindicat unitari. El nostre objectiu actual és, doncs, un sindicat democràtic.

d. Creiem que la opció pel socialisme passa per l'enfortiment de les organitzacions de masses. Per això entenem que l'organització de la classe obrera ha de ser autònoma. Defensem un sindicat autònom, independent de la patronal, de l'Estat, i de qualsevol organització política. Explicitament ens oposem al sindicat concebut i practicat com a "corretja de transmissió" del "partit de la classe obrera", reduït i limitat, en la seva acció i organització, a ser suport del programa polític del partit. Positivament concebem l'autonomia de les organitzacions de classe i del sindicat obrer com a la capacitat d'autoorganitzar-se i de donar resposta pròpia a tots nivells (econòmic; social, ideològic, polític, etc.) a cada moment del procés de lluita pel socialisme.

e. Finalment, pensem que el sindicat ha d'assumir i potenciar les noves formes de lluita practicades i assimilades pel moviment obrer en la seva pràctica passada i recent. Ens referim a aquelles que situen en la vida quotidiana (en la realitat de cada àmbit i de cada moment) la ruptura de la divisió entre lluita econòmica i lluita política, entre treball manual i treball intel·lectual, entre feines d'execució i feines de direcció, la qual ruptura és a la base de les concepcions i de les pràctiques burocràtiques del socialisme. En aquest sentit, l'organització sindical dels treballadors haurà d'aprofundir en la teoria i en la pràctica les fórmules autogestionàries a tots els nivells de la societat i, particularment, en l'orientació de les organitzacions i lluites obreres a dins de l'empresa (reducció dels ventalls salarials, lluita contra els controls de producció, lluita antijeràrquica, etc.).

4. Notes respecte de la unitat i de la democràcia del sindicat a construir.

a. Sobre la necessitat d'un sindicat únic amb tendències organitzades.

Mantenir la democràcia sindical com a garantia de la representativitat i de la força real del sindicalisme és un objectiu difícil d'assolir.

En les circumstàncies concretes de Catalunya i de la resta de l'Estat espanyol pensem que l'única garantia per a la consolidació d'aquesta democràcia rau en l'existència i el reconeixement dels corrents o tendències que incideixen en el moviment obrer. Cal ser conscients que el pluralisme real (quant a formes de lluita i d'organització, quant a interpretació dels interessos i objectius, etc.) de la classe obrera explica i fonamenta avui la necessitat de reconèixer i articular els diversos corrents en què es concreta.

Si estem convençuts que han de ser els treballadors organitzats els que decideixin els programes que han d'orientar la seva acció. i si, pels motius raonats més amunt, estem per la unitat i per la autonomia de les organitzacions reivindicatives i socials dels treballadors, és evident que aquestes organitzacions poden prendre decisions diverses (sobre el tipus de reivindicacions, sobre la manera de portar-les a la pràctica i sobre la seva contribució al moviment general de la lluita de les classes treballadores pel socia-

lisme) que exigeixen, perquè siguin assumides, un ampli debat i la més àmplia llibertat d'expressió dels distins corrents en què el moviment obrer es manifesta.

En síntesi, els tres pilars bàsics del sindicalisme de classe que pretenim construir són: la unitat, democràcia i l'autonomia; però la democràcia exigeix el reconeixement de la llibertat de tendències, dins del sindicat únic, com a fórmula indispensable per a mantenir la unitat de l'organització sindical de la classe obrera i per a potenciar la seva autonomia. Perquè la majoria dels treballadors puguin decidir "autònomament" l'orientació a adoptar en cada moment del procés de lluita, són necessàries les propostes alternatives i els debats previs, expressats tots dos amb pena llibertat en el si del sindicat únic.

Per tot plegat, pensem que és necessari el reconeixement dels diversos corrents a dintre del sindicat únic dels treballadors, i creiem que aquest reconeixement s'ha d'articular sobre les següents bases:

- llibertat d'expressió de tots els corrents d'opinió de la classe obrera en el si del sindicat i a través de les publicacions i òrgans d'expressió dels propi sindicat;
- representació democràtica d'aquests corrents als organismes en què el sindicat s'estructura, des de la base fins al vèrtex.

Evidentment, els corrents i tendències organitzats només es poden justificar i, per tant, ser admesos com a tals, en la mesura que responguin a un plantejament diferencial de questions a dintre del sindicat i amb incidència real en un sector dels treballadors organitzats sindicalment. Cal refusar els corrents impulsats des de fora del sindicat, amb plantejaments estranys a la problemàtica sindical i sense incidència real a la base del sindicat.

b. Sobre la tendència organitzada del "socialisme autogestionari".

Creiem que aquesta tendència ha d'assumir en primer lloc una concepció del sindicalisme de classe tal com l'hem anat expressant, és a dir, anticapitalista, únic, democràtic, autònom i amb noves formes de lluita. Cal, doncs, en aquest sentit, establir una tendència coherent enfront dels que pretenen evitar que els treballadors situem la nostra lluita en una perspectiva anticapitalista (socialdemòcrates, demòcrates burgesos, etc.); però alhora cal assentar les bases que impedeixin el monopoli no democràtic del moviment sindical per un sol corrent del moviment obrer (comunisme ortodox).

Però entenem que la construcció d'una tendència organitzada no es pot basar únicament en l'oposició a aquelles altres que ens semblen contràries als plantejaments sindicals generals que defensem. La millor manera de fer coherent una tendència organitzada és dotar-la de contingut positiu propi que aprofundeixi en la construcció d'una alternativa actual (assentada en la pràctica i en les teoritzacions actuals del moviment obrer) i d'impuls del moviment obrer.

En aquesta línia creiem que no es poden deixar de banda les més recents experiències del moviment obrer a Catalunya, a l'Estat espanyol i a Europa, que, sintèticament, creiem que suposen:

- 1) Crisi de les burocràcies sindicals i de la funció representativa sindical entesa de la manera tradicional.

Tot el procés de "vagues salvatges" generalitzat -no pas nascut, però a partir del maig francès de 1968 i de la "tardor calenta" italiana de 1969 comporta, de fet, la confirmació del distanciament entre els dirigents i funcionaris sindicals i les aspiracions i necessitats de les classes treballadores. El protagonisme en les lluites dels delegats de taller anglesos (shop stewards), dels comitès unitaris de base italians, i dels delegats i comitès d'empresa francesos, ha significat una evident contestació i de vegades una oposició manifesta als plantejaments de les respectives burocràcies sindicals.

La delegació, l'enquadrament i la centralització (formes típiques de l'estructuració sindical) són substituïdes per organitzacions unitàries, col·lectives i autònomes que assumeixen per elles mateixes les seves pròpies aspiracions i la forma de dur-les a terme en la lluita. En aquest sentit, és evident que els comitès de taller i les assemblees obreres expressen noves formes d'organització i d'acció, oposades a tota forma de jerarquia i de delegació representativa permanent.

L'experiència de les nostres Comissions Obreres, jalonada pels caràcters de les principals lluites del moviment obrer als darres anys (Laminados de Bandas d'Echevarri, La Maquinista, Vigo, El Ferrol, Navarra, Blansol, Philips, Seat, Baix Llobregat, etc.) i per les noves formes (ja analitzades en una altra part d'aquest document) que aquella experiència aporta en el procés de lluita dels treballadors enfront del capitalisme, és, per altra banda, una realitat que el moviment obrer té l'obligació de fer irreversible i, a més, d'aprofundir-la per donar-li la coherència necessària perquè sobre aquesta base s'estructuri i es concreti la futura llibertat sindical. Solament per aquest camí s'assentaran bases democràtiques en el sindicalisme de classe a construir.

2) Crisi del contingut de les reivindicacions i de les formes d'acció tradicionals.

El desbordament en les últimes experiències del moviment obrer de les típiques reivindicacions econòmiques (salari, jornada, avantatges socials, etc.) que no impugnaven per elles mateixes la pròpia lògica "desenvolupista" del sistema capitalista és un altre element d'obligada consideració en aquest punt.

La generalització de reivindicacions que incideixen directament en l'organització del treball capitalista questionen el punt central de les relacions de producció del capitalisme i la divisió social del treball (contra les categories professionals i les valoracions de llocs de treball, contra la jerarquia, contra els ritmes de treball i les primes, contra els augments salarials jerarquizats, etc.), i les lluites en defensa de millors condicions de vida a tots els àmbits (vivenda, sanitat, transport, etc.) suposen evidentment una modificació qualitativa en profunditat de la tradicional concepció purament reivindicativa, economicista dels sindicats, i per això mateix, una ampliació del camp de lluita a aspectes fonamentals de l'acció social i política cap al socialisme.

La mateixa cosa podem dir de les formes d'acció assumides pel moviment obrer en les seves experiències més recents. Enfront de les accions institucionalitzades i controlades, tant pel sindicalisme tradicional com pel propi sistema capitalista (en la negociació dels convenis, vagues amb pre-avis, etc.) sorgeixen accions noves d'enfrontament directe amb el sistema per a canalitzar les noves reivindicacions (ocupacions d'empreses, segrestament d'empresaris, generalització de les xerrades de formació i dels debats oberts, negativa a respectar les coses pactades en conveni, vagues sense pre-avis, extensió de la

lluita al carrer i a la població, etc.).

3) Crisi tàctica, estratègica i d'objectius generals.

Sembla evident que mentre el sindicalisme anticapitalista de classe "ortodox" se segueix articulant sobre una explicitada o implícita divisió de funcions entre el partit obrer i el sindicat obrer, els nous plantejaments democràtics i autònoms de base del moviment obrer, les noves reivindicacions més "socials" i "polítiques" que assumeix, i les noves formes d'acció (organització i lluita) que posa en pràctica, suposen la impugnació d'aquella teoria i pràctica tradicionals sobre la "corretja de transmissió" i la divisió de funcions.

Aquesta divisió entre acció purament reivindicativa, econòmica, i acció política provocava a la pràctica una dissociació ideològica, que paralitzava tot procés de maduració i conscienciació política en separar radicalment (en la seva pràctica i teorització) els nivells econòmic, polític i ideològic. De alguna manera, les formes d'autoorganització de la classe obrera en els llocs de producció, les reivindicacions centrades en la influència directa i permanent dels treballadors sobre la realitat del procés productiu i de la condició obrera a cada fàbrica i centre de treball, suposen l'exigència d'una nova teorització sobre els problemes fonamentals del moviment obrer (tàctica, estratègia, objectius generals, formes d'organització, etc.) que ja s'ha iniciat i que, amb matisos diversos i a vegades amb posicions contraposades, s'intenta aplicar a la nova pràctica del moviment obrer.

L'anàlisi de tots aquests elements creiem que obliga a l'aprofundiment en la línia de donar un contingut positiu a la nostra alternativa sindical, a la tendència sindical que reconeixem. En aquest sentit, pensem que el fet que el nou moviment reivindicatiu s'hagi centrat en la impugnació i en la influència obrera sobre el procés productiu, sobre les relacions de producció bàsiques del sistema, comporta d'alguna manera el fet d'assumir un model d'acció i transformació no solament econòmic o polític, sinó també social, és a dir, susceptible de concedir als propis treballadors el control col·lectiu de les condicions, l'organització i la divisió del treball, així com una influència decisiva sobre els altres centres de poder. En definitiva, les noves formes d'acció i d'organització incideixen en una concepció social del procés revolucionari, i no solament en els aspectes polítics amb què tradicionalment (en la pràctica i en la teoria) se l'ha caracteritzat.

I, esquemàticament, l'avanç en un procés de transformació social d'aquest tipus és el que entenem avui com l'essència de l'alternativa de "socialisme autogestionari". És indubtable que l'avanç i l'aprofundiment en tots els aspectes de l'alternativa és absolutament necessari. La nostra proposta és que, sobre una base d'entesa mínima comuna, progressem en successius debats en aquest aprofundiment.

Resumint, doncs, entenem que en la fase actual del nostre procés de discussió i coincidència, hauriem de posar-nos d'acord sobre els següents punts essencials en aquest tema:

- Construcció d'un sindicat anticapitalista, unitari, democràtic, autònom i amb noves formes de lluita.

- Estructuració d'una tendència sindical, que, sobre la defensa del principi anterior, es proposi una alternativa de "socialisme autogestionari" en el

sentit de potenciar aquells aspectes nous introduïts per l'experiència més reserent del moviment obrer (en la seva pràctica i en la seva teoria), i tendint com a objectiu general a fer avançar un procés realment social de transformació de la societat cap al socialisme. Això comporta, tàcticament i estratègicament:

. Un treball dirigit fonamentalment a la conscienciació íntegra (econòmica, social, política i ideològica) de la classe treballadora als centres de treball (fàbriques, oficines, tallers, etc.) i als àmbits vivencials (barris, pobles, etc.).

. Un treball de potenciació de les formes organitzatives democràtiques de la base obrera (comissions, assemblees, democràcia directa, etc.).

. Un plantejament reivindicatiu de ruptura de la jerarquia, de la burocràcia, de la divisió social del treball, de les divisions funcionals dogmàtiques, etc.

. Una acció generalitzada de politització de la vida quotidiana, a través de les pròpies lluites i de xerrades, escoles socials, discussions obertes sobre tots els temes d'interés econòmic, social, polític, etc. (legislació sindical i laboral, sexualitat, transports, vivenda, lluita urbana, moviment obrer, publicitat, cinema i televisió, drogues, art, materialisme històric, qüestió nacional, vies del socialisme a l'Estat espanyol, política d'aliances avui, etc.).

Aquesta línia de treball per a l'estructuració d'una tendència sindical de "socialisme autogestionari" creiem que s'hauria de potenciar amb la creació d'un òrgan teòric propi, que en el si de les Comissions Obreres anés assenyalant i plantejant les vies i alternatives de la tendència.

ALGUNES CONSIDERACIONS A L'ENTORN DE LA UNITAT DELS SOCIALISTES

D'ençà alguns mesos es vénen publicant a la premsa legal diversos articles i treballs al voltant dels problemes del socialisme espanyol i també de la problemàtica del socialisme català.

A les revistes "Cambio 16" i "Cuadernos para el diálogo" sobretot, s'han anat exposant una sèrie d'idees que se centren, al capdavant, en la validesa del PSOE, com a continuador del socialisme històric, per a ajuntar i aglutinar tot el socialisme espanyol davant d'altres grups, organitzacions o partits que en aquests darrers anys han anat sorgint distanciat organitzativament del partit de P. Iglesias (Partido Socialista Popular, Alianza Socialista de Andalucía, USO, etc.).

Tot i que ressaltem l'interés d'aquest debat i el fet positiu que destacats socialistes espanyols apareguin públicament i que el "tema socialisme" interessi a un gran nombre de lectors de revistes d'àmplia difusió, creiem que nosaltres, com a Convergència Socialista de Catalunya, no hem d'intervenir en un debat que no és possible de tractar en tots els seus aspectes en les actuals condicions polítiques espanyoles i en una precària llibertat de premsa.

Per a nosaltres, que ens orientem decididament a la constitució d'un partit socialista de Catalunya i per tant de l'àmbit estricte de la nacionalitat catalana té, sense cap dubte i això no obstant, el màxim interés el desenvolupament de les forces socialistes a tot el territori de l'Estat, i els seus problemes no ens són de cap manera aliens.

En tot cas, podem afirmar que convindria que, al nivell de les diverses nacionalitats de la península, tinguessin lloc fenòmens de "convergència" semblants al que s'està produint a Catalunya, fos quina fos l'última concreció formal o organitzativa que prevalgués finalment. Creiem que impulsar el nostre procés, realitzar-lo amb el màxim rigor i accelerar-lo tant com sigui possible pot ser la millor contribució immediata a l'articulació del socialisme a nivell de tot el territori de l'Estat, per l'afecte indicatiu que sens dubte pot tenir.

Som conscients que arribarà l'hora que aquesta articulació amb els diversos partits socialistes de l'Estat espanyol (mitjançant pactes, aliances, federació o confederació) serà una necessitat ineludible, tant per fer valer millor la política nacional de Catalunya com per integrar-nos plenament, juntament amb els partits socialistes de la nostra àrea europea, en la lluita internacional dels treballadors.

De tota manera, en aquest moment creiem que no hem de precipitar-nos a acceptar cap compromís (ni a intervenir per consegüent en polèmiques públiques) per les raons següents:

1. La clandestinitat (o sinó la il·legalitat) de les forces socialistes en general, dificulta el coneixament de la seva realitat i incidència en les masses, i fa de mal distingir entre les representacions de grups o d'organitzacions amb veritable inserció o audiència popular i les simples actuacions individuals, per apreciables que siguin.

2. Aquesta mateixa manca de legalitat fa que siguin poc coneguts els programes i la línia política de cada organització i, sobretot, el seu contrast amb la pràctica diària de la lluita.

3. La descomposició de la dictadura i l'actual perspectiva de lluita democràtica ha accelerat el procés d'incorporació a les organitzacions socialistes de manera que es troben sotmeses a un ràpid creixament i al consegüent replantejament de les seves polítiques i programes.

No obstant això, i fins i tot en la fase actual de la Convergència Socialista de Catalunya, és de gran interès reunir tota l'informació possible del procés que segueixen els partits i organitzacions socialistes de les altres nacionalitats ibèriques i, en aquest sentit, tots els membres de la Convergència hi hem d'aportar tots els elements que estiguin al nostre abast.

LA UNITAT DELS SOCIALISTES A CATALUNYA.

Però l'aparició a la premsa de Barcelona de diversos articles a l'entorn del tema de la unitat dels socialistes, matèria que ens afecta molt directament en l'àmbit, sentit i desenvolupament de la Convergència Socialista, mereix consideració a part, i molt més precisa.

El tema, plantejat amb encert per Martí Rizal al "Diario de Barcelona" (6-II-75 i 13-II-75), ha estat recollit per Desclot a "El Correo Catalán" del 14-III-75, en un article titulat "La unidad socialista", en el qual es treu importància pràctica i operativa a la distinció que Martí Rizal fa entre socialdemocràcia no marxista i el "socialismo de la izquierda intelectual y trabajadora europea" (eufemisme de socialisme marxista, per deducció lògica).

Clarament i sense limitacions d'expressió, s'ha de plantejar la qüestió d'aquesta manera:

Cal distingir entre socialistes i socialdemòcrates?

I al nivell de la nostra concreta actualitat, té sentit que existeixi una Convergència Socialista i un Reagrupament Socialista (socialdemòcrata)? No fora millor d'iniciar un camí conjunt?.

QUE ES LA SOCIALDEMOCRACIA?

En el llenguatge quotidià, usual, pràctic dels militants socialistes, s'entén per socialdemocràcia o partits socialdemòcrates aquelles polítiques o grups que, procedint històricament del socialisme (i fins i tot reclamant-se del socialisme) tenen algunes, o totes, de les següents característiques:

- Han abandonat en els seus programes els objectius últims i fonamentals del socialisme, o sigui, la col·lectivització dels mitjans de producció, proposant solament certes reformes del sistema capitalista que tendeixen en principi

a humanitzar el sistema, i reduir una mica l'exploració dels treballadors (millors en la seguretat social, educació, sanitat, etc.) i també a donar-li una mica més de racionalitat interna (extensió del sector públic de l'economia).

- Han abandonat com a partits, la seva adscripció al marxisme en tant que teoria de la història i mètode d'anàlisi de la societat i d'actuació sobre aquesta societat, mantenint una atenció especial als problemes socials i al benestar dels treballadors però sense un contingut ideològic general que dongui sentit total a la seva política. Solen negar la necessitat històrica de la lluita de classes, i per això la seva composició social i el seu slectorat acostuma a ser interclassista o clarament petitburgès.

- Als països on hi ha hagut un partit comunista fort, els partits socialdemòcrates sovint han format govern juntament amb el centre o amb el centre dreta, units amb els partits burgesos, per tal de mantenir aïllats i en l'ostracisme polític als comunistes i amb aquests, és clar, a gran part dels treballadors. Aquestes coalicions, que a vegades han permès algunes reformes socials, han portat als partits socialdemòcrates a convertir-se en "gestors dels interessos capitalistes", especialment en èpoques de crisi econòmica en què la relativa ascendència popular que tenen resulta útil al capitalisme per a contenir les aspiracions revolucionàries del poble que en aquests moments s'expressen amb més força.

- Pel que fa a la política exterior dels seus estats, aquestes partits han estat declaradament pro-americans i atlantistes, o han participat des del govern en el manteniment de la dominació colonial dels seus països.

- En el terreny sindical solen afavorir l'existència de dos o més sindicats dels treballadors per tal de sostreure's a la majoria real o possible instrumentalització dels partits comunistes.

- Quant a l'organització interna, s'acosten sovint als models dels partits burgesos; la seva militància acostuma a ser dèbil i tendeixen, com els partits conservadors o lliberals, a convertir-se en simples maquinàries electorals sense pretenir mantenir els seus afiliats en acció constant a dins dels diversos fronts de lluita de la societat.

Amb algunes de les característiques que hem apuntat, o amb totes plegades la socialdemocràcia es mostre com un procés de degradació del socialisme, procés que s'accentua o que ateny els seus nivells més alts en el període immediatament posterior a la guerra mundial, en què la guerra freda i el rigor estalinista van contribuir a estendre, entre àmplies masses dels països occidentals, un sentiment anticomunista que van trobar en els partits demòcratacristians i socialdemòcrates un mur de contenció de les aspiracions comunistes (estalinistes) de molts treballadors. No s'ha d'amagar que al moment àlgid d'aquest procés la majoria dels partits socialistes de l'àrea europea i occidental es van omplir de continguts socialdemòcrates, de manera que les posicions coherentment socialistes ocupaven o bé una ala esquerra minoritària o bé petits partits separats que, a vegades (PSU, PSUP) han contribuït, amb els seus intents de superació, a fer conèixer interessants posicions teòriques i pràctiques.

ELS NOUS PARTITS SOCIALISTES

En aquests darrers s'ha produït un procés de renovació de partits socialistes (Xile, França, Portugal) que, apartant-se progressivament dels plantejaments

socialdemòcrates, han trobat un ampli ressò popular i el suport de les masses,

Aquest fenomen s'explica per diversos factors històrics, entre els quals podem destacar:

- El manteniment en els anomenats països socialistes (URSS i estats de l'Est), més enllà de les condicions que fa temps va imposar el bloqueig imperialista o la guerra freda, de règims polítics buròcràtics que semblen perpetuar la divisió de la societat en classes i del món en blocs dominants, sense veure's enlloc la democràcia política i cada cop més desinteressats de les aspiracions revolucionàries dels treballadors, tant dels països capitalistes com dels subdesenvolupats.

- El paper imperialista i repressiu cada cop més clar que els EEUU exerceixen sobre els pobles subdesenvolupats i la subordinació de les burgesies nacionals a l'hegemonia americana.

- La inviabilitat, per a trencar aquestes condicions de les estratègies que ofereixen els petits partits avantguardistes (que normalment operen amb els mateixos materials teòrics que el bolxevisme, en circumstàncies molt diferents) especialment en aquells països de capitalisme desenvolupat.

- La contradicció en què es troben immersos els partits comunistes (als països en què apareixen com a grans partits de masses) que, per una banda volen presentar-se com a sincerament democràtics i, per l'altre mantenen llaços ideològics i pràctics amb la URSS, sense decidir-se (pels seus condicionaments històrics) a plantejar-se una crítica clara de les societats, els partits i els Estats de l'Est, ni a formular un nou model de societat que potenciï la mobilització de la majoria dels treballadors dels seus països (la majoria de la població), alhora que tenen dubtes i vacil·lacions quant a vincular-se a una estratègia unitària amb la resta de les forces populars i socialistes.

En aquestes condicions, i en d'altres d'anàlisi més complex, sorgeix la nova política socialista que, a grans trets, podríem descriure de la següent manera:

- Plantejament d'un nou model de societat, basada en el pluralisme històric, l'autogestió, l'independència de les organitzacions de masses respecte del poder polític i dels partits; tot plegat fonamentat en la col·lectivització dels mitjants de producció i l'hegemonia social dels treballadors. Aquest model de societat no és en absolut utòpic sinó clarament assolible en el nivell actual de desenrotllament de les forces productives.

- Estratègia basada en la més àmplia unitat popular (partits i organitzacions de masses dels treballadors i forces populars, perseguint els objectius socialistes. Aquesta estratègia suposa l'adscripció de la majoria de la població al programa comú socialista i la seva mobilització contínua en els diversos fronts de lluita, amb una exigència constant de radicalització democràtica en tots els seus àmbits (barri, fàbrica, ensenyament, cultura, etc.).

- Vinculació de la política socialista a la lluita universal de tots els pobles contra l'imperialisme i per l'autodeterminació nacional.

- Constitució d'un ampli partit de masses (reflex i instrument polític de tots els grups socials objectivament enfrontats al capitalisme), impulsor del

front dels treballadors i amb un sentit de militància activa, vàlid no solament per la lluita electoral, sinó també per portar endavant les tasques diàries de la lluita de classes en tots els seus fronts.

Amb les consideracions esmentades creiem que està clarament contestada la primera pregunta que ens fèiem. Efectivament, es pot distinguir, i cal fer-ho, entre socialistes i socialdemòcrates.

Ara bé; si en línees generals l'estratègia socialista que hem plantejat es veu clara, és ben cert que la seva concreció en la lluita immediata ofereix un cert grau de complexitat i no pas poques dificultats. Aquestes dificultats, que s'han de resoldre amb l'anàlisi contínua de cada situació concreta i amb l'acció organitzada dels socialistes, poden conduir al fet que alguns sectors o grups no vegin clarament les possibilitats reals del programa màxim dels socialistes i, en aquesta situació, presentin programes que, en propietat, poden ser qualificats de reformistes. Aquesta posició, que en sentit estricte correspon a una política socialdemòcrata, si no s'acompanya d'unes posicions anticomunistes i s'integra en una línia d'unitat popular i antiimperialista -és a dir, si s'uneix a les masses populars i dels treballadors que lluiten per les transformacions de la societat dintre d'un programa comú- segurament es podria assimilar a la política general d'un partit socialista.

LA SITUACIÓ A CATALUNYA: CONVERGÈNCIA I REAGRUPAMENT

Conseqüentment, i tenint en compte la darrera consideració, la primera cosa que podem dir és que la diferència entre els plantejaments de la socialdemocràcia a Catalunya (Reagrupament) i els de la Convergència Socialista, no és en aquest moment un problema de programa. En aquests moments ni la Convergència ni el Reagrupament no són partits ni tenen, com a conseqüència, un programa elaborat de les reformes o de les transformacions socialistes. Deixem aquest tema per a una profunda discussió en la qual, tanmateix, hem de tenir presents les propostes dels companys del Reagrupament.

El problema se centra actualment en la divergència quant als següents punts:

- La valoració de l'Assemblea de Catalunya i els sectors populars i democràtics, com a instància unitària en la lluita per les llibertats polítiques i en el procés de ruptura democràtica, fase actual d'allò que pot arribar a ser en el seu moment una política d'unitat popular.

- L'absència dels companys del Reagrupament de l'Assemblea de Catalunya és una diferència estratègica fonamental.

- Així mateix la valoració que la Convergència Socialista fa de Comissions Obreres com a embrió d'un futur sindicat de classe i la voluntat d'impulsar un procés d'unificació amb d'altres forces sindicals.

En els plantejaments del Reagrupament no apareix aquesta aspiració a la unitat sindical, i l'absència de Comissions Obreres sembla confirmar, en la pràctica, un plantejament conscient de pluralisme sindical.

- L'adscripció de la Convergència al marxisme com a mètode idoni d'anàlisi de la realitat, és a dir, la visió científica de la història i de la societat basada en la lluita de classes, perfectament compatible amb el respecte a la consciència personal i a la filosofia de cada socialista.

Creiem que el Reagrupament, en no adscriure's explícitament al marxisme, buida la lluita socialista de continguts ideològics fonamentals.

EN RELACIÓ AMB L'ARTICLE "LA UNIDAD SOCIALISTA"

Ateses les consideracions que fins ara anem fent, finalment podem fer-ne algunes altres en relació amb l'esmentat article de Desclot.

L'autor posa de relleu, i amb raó, que dintre els diversos partits socialistes europeus conviuen les dues tendències (socialista i socialdemòcrata, de fet), i que tant els "jusos" a Alemanya, com l'ala esquerra del partit suec, com l'esquerra socialista francesa (que ha pogut canviar el vell SFIO en l'actual P.S. de capaciat de lluita creixent, totes aquestes tendències d'esquerra socialista europea no volen "trençar" la unitat dels partits, sinó restar-hi a dins. I ens sembla natural que sigui així, perquè justament la funció d'aquestes esquerres és superar el "llast" socialdemòcrata dels seus partits que la tradició immediata ha omplert de continguts burgesos, tant ideològics com estratègics. Però aquest no és el cas de Catalunya i de les nacionalitats ibèriques, en què quaranta anys de dictadura (no és voluntat de diferenciació, sinó trista realitat històrica) ens col·loca en situació diferent: aquí no hi ha una tradició socialdemòcrata immediata per superar; aquí podria ser un error fatal per al socialisme "inventar" una ala socialdemòcrata o, fins i tot, tractar de donar-li un arrelament popular i de base. Això fóra simplement complaure les posicions de la burgesia, diluir els objectius del socialisme només per tal d'aconseguir algun ajut burgès que, és clar, no seria gratuït.

Desclot fa referència a allò que considera fonamental per a basar la unitat dels socialistes: que aquests siguin demòcrates. Condició necessària, creiem nosaltres, però no pas suficient. Que siguin democràtics (com a única condició) es pot exigir als grups que volen formar una "CONVERGENCIA DEMOCRÀTICA", però perquè convergeixin els socialistes sembla necessari exigir alguna cosa més: voluntat de transformació d'una societat capitalista en una altra de socialista per exemple. Si no, quina raó hi hauria per no formar tots en un sol partit democràtic juntament amb la burgesia?

Com a comentari final volem assenyalar que el diàleg (no tant a nivell de premsa legal, per les seves clares limitacions, com a nivell de grups i persones) es pot mantenir, i cal que es mantingui, amb el Reagrupament. La unitat, en el sentit que la planteja la "Convergència Socialista" en el seu document "Per la unitat dels socialistes", pot ser el millor horitzó polític per als companys del Reagrupament, tot i que les nostres posicions han de ser, naturalment, aprofundides i que sigui molt important la crítica que se'n pot fer. No creiem que el Reagrupament, en últim terme, es resigni a ser un apèndix de les formacions polítiques de la burgesia catalana ni tampoc, és clar, a jugar el paper de nucli pro-americà enclavat en el poble de Catalunya.

APUNTS PER A UN TREBALL PRÀCTIC A UNA COMARCA

Aquests papers no volen ésser res més que una proposta de treball; tot el que hi ha escrit respon a uns criteris fonamentats en l'experiència i en l'observació tant de les falles com de les experiències positives que a nivell polític s'han donat en la difícil etapa de lluita clandestina que estem vivint.

S'intenta de donar una resposta a l'estancament observat i es proposen -més que res, s'insinuen- uns camins.

Per tal que aquesta proposta tingui sentit cal que tothom la discuteixi i la critiqui exhaustivament; no es tracta ni d'acceptar els camins que es proposen, ni tampoc, de rebutjar-los; es tractaria de trobar, a partir d'aquest instrument de discussió, uns veritables camins d'actuació política socialista a les nostres comarques.

Massa sovint la lluita política ha estat identificada en la idea del militant que intentava de convèncer ideològicament un públic determinat. Aquest concepte "ideològic" de la lluita política ha donat com a resultat l'existència de unes minories "sensibilitzades políticament" -que "sospiren" per un model "teòric" de la nova societat- però molt distanciat de la gran majoria de la població que segueix condicionada per les directrius que li vénen imposades pel sistema dominant. La dictadura que vivim i les dificultats que comporta el combat ideològic fora dels esquemes teòrics del "Movimiento" faciliten el distanciament entre aquesta gran majoria i la minoria militant. Això a les nostres comarques, sobretot, és molt clar: aquesta manera de fer "política" no comporta enlloc. El treball socialista no es pot fer (ni té cap sentit) mitjançant la tècnica d'anar a convèncer persona a persona de la injustícia del sistema capitalista que es fonamenta en l'explotació d'una classe sobre una altra. Cal anar a buscar la gent allà on es treballa perquè és allà on es manifesta amb més claretat les contradiccions del sistema polític-franquista- i del sistema econòmic -capitalista- i, també, cal anar a buscar la gent allà on viu perquè és allà on pateix les deficiències de serveis públics i de qualitat de vida d'un sistema al servei d'una minoria poderosa.

El militant socialista ha d'enfrontar-se críticament davant la realitat concreta i analitzar-ne les contradiccions més fragants més evidents tot intentant de desvetllar una consciència d'aquests problemes entre la gent que els pateix tant a les fàbriques (això, però, només poden fer-ho els militants obrers) com als barris. El militant socialista intentarà, per tant, de potenciar un procés reivindicatiu i, a mida que el procés es consolidi (en una o varies etapes) intentarà d'anar donant elements de comprensió globals, és a dir: polítics i ideològics, per tal que el moviment que s'ha iniciat sobrepassi la mera reivindicació econòmica o de serveis i prengui un sentit més ideològic; que la gent compregui que aquella injustícia concreta no és un fet aïllat sinó que respon a l'engrandiment d'un sistema que és injust en ell mateix (que té la seva raó de ser precisament en el domini d'una classe social sobre les altres) i que només en la transformació total de les estructures econòmiques i polítiques es podrà solucionar autènticament aquell problema concret i tots els altres que vagin sorgint:

Aquesta seria, en principi, l'actitut general. I en funció d'aquesta actitut semblen clares tres tasques molt concretes:

A) Conèixer la realitat del poble on es viu (o del Barri). Caldria estudiar amb profunditat tots els problemes existents.

A-1) Problemàtica laboral. Número de fàbriques i de centres de treball que hi ha a cada poble. Composició de les fàbriques (nombre de treballadors) condicions de treball, abusos concrets que es manifesten, actitud dels treballadors davant les discussions i convenis i d'altres fets significatius, etc.) Estudiar, també, la problemàtica general dels diversos rams, sobretot els que són més importants en cada poble (per exemple, el ram de la construcció a la zona turística, és molt important, i cal saber el número d'empreses que hi ha, quines son les més importants i les que tenen ramificacions a diversos pobles, quines relacions tenen amb les altres fàbriques complementàries -en aquest cas materials per a la construcció, fusteria, pintura, etc., - l'actitut que prenen amb els treballadors, -si hi ha una "entesa", entre els diversos amos de les empreses de la construcció, que impedeix que els obrers puguin tenir sous més elevats o millors condicions de treball etc.).

A-2) Problemàtica municipal. Deficiència en els serveis públics (enllumenat, aigua, gas -sin'hi ha-, zones verdes, asfalt dels carrers etc.), condicions de vida en els barris perifèrics, especulació urbanística (relacions d'empreses privades i Ajuntament: "xollos" que hi han per sota), Escolarització deficient (poques escoles públiques, falta de parvulari, sobretot en els barris on hi ha moltes dones que treballen). La Sanitat (hospitals, clíniques, metges, seguretat social, etc.).

A-3) Problemàtica general. Nivell cultural del poble. Centres culturals que existeixen (funcionament, participació, possibilitats que hi ha de participar-hi). Ensenyament de llengua catalana. Centres socials, etc.

B) Possibilitar la lluita reivindicativa. Aconseguir que la gent es mogui (al nivell que sigui, no sempre una movilització ha de voler dir "manifestació" a vegades -les condicions dels nostres pobles son tant mínimes- només es podrà aconseguir una autèntica presa de consciència sense possibilitats de dur cap acció específica) en funció de situacions d'injustícia concreta en qualsevol dels tres camps (A-1, A-2, A-3) esmentats. Per aconseguir aquesta mobilització cal que el militant socialista participi objectivament en algun dels 3 camps (és a dir, per portar a terme una acció sindical cal ésser obrer, per portar una acció en un barri o en un poble, cal viure-hi, etc), això de cares a no prendre una actitud paternalista que no permeti d'avançar en profunditat. Si partim d'aquesta visió veurem que, ara com ara, l'acció que se'ns presenta com a més clara és el treball en el camp municipal (en la problemàtica d'un poble o d'un barri). Per a poder portar un treball coherent en aquest sentit cal introduir-se en les institucions legals que possibiliten mínimament la intervenció pública en la vida municipal. Aquesta intervenció pot concretar-se a tres nivells:

- a) Comissions de veïns o de barris. Centres socials.
- b) Centres culturals.
- c) Participació en els ajuntaments (consellers).

Cadascun d'aquests nivells requereix un anàlisi a part, un mètode de treball diferent i una consideració d'objectius i de finalitats diferenciada dels altres:

a) Les comissions de veïns o de barri són difícils de legalitzar. Els "Governs Civils han ensumat les possibilitats conflictives" d'aquestes institucions i això fa que n'hi hagi poques tant a les ciutats com als diferents pobles. Per aquesta mateixa raó intentar que un grup de gent en un poble o en un barri es moguin per aconseguir la legalització d'una comissió de veïns pot ser ja un bon inici de treball socialista. Si s'aconsegueix la legalització i hi ha tot un grup de gent decidida a defensar els interessos dels habitants enfront de l'ajuntament o de l'especulació o per demanar la solució de tants problemes municipals (veure A-2) com hi ha, podriem dir que ja ha començat el que s'anirà configurant com a treball de conscienciació.-D'aquí en pot venir, a més, el contacte amb obrers de diversos rams i la possibilitat d'iniciar un mínim de treball sindical o el treball a d'altres fronts de lluita més específics (-sanitat, ensenyants, etc,-). A vegades el militant socialista s'ajuntarà amb un grup de gent del barri o del poble per un problema concret i intentant de solucionar-lo es veurà la necessitat de legalitzar una comissió de barri o de veïns.

En una ciutat, la coordinació (clandestina) dels responsables (militants o no) de les comissions s'anirà configurant com a sistema organitzatiu de la lluita municipal. En un poble una sola Comissió pot aglutinar la gent que viu en les zones més deficitàries (cal tenir present que en un poble, tot i que no existeixen "barris" com en una ciutat gran, hi ha una gran diferència de nivells i condicions de vida entre el centre de la vila -juntament amb noves zones residencials- que és allà on viuen la burgesia i les capes mitjanes i les zones perifèriques- juntament amb blocs de pisos nous plens de deficiències que gairebé són "ghettos" a part- que és allà on viu la gent obrera i popular i els immigrants de nou al poble.

b) Centres Culturals. Sovint, sobretot en els pobles, existeixen unes institucions ja legalitzades amb uns estatuts que permeten un ventall bastant ampli d'activitats (des de "ball" fins a "conferències" passant per obres de teatre i altres actes culturals). Aquestes institucions (Casals, Cases de Cultura, Centres "cultural-recreatius") estan normalment en mans de gent en sopida i sense gaires perspectives cíviques que tenen la institució pràcticament aturada, plena de pols i a esquenes de la població. Quan les dificultats de legalitzar una Comissió de veïns o de barri o un Centre social són insalvables o quan encara no hi ha cap grup de gent del poble (no militants) que treballi conjuntament amb els militants, aquest tipus d'institució pot ésser una plataforma molt interessant tant per les activitats de tipus cultural que s'hi poden organitzar com per la possibilitat de fer alguna campanya de sensibilització pública sobre els problemes del poble (enquestes, campanya de firmes per protestar de qualsevol deficiència, oposició pública a una determinada actuació de l'ajuntament, etc.).

c) Participació en els ajuntaments (consellers)

Aquest nivell és el més conflictiu, tant teòricament (és coherent amb la línia socialista participar en un instrument polític creat pel franquisme?) com pràcticament (cal que hi hagi un grup que recolzi, des de fora, l'actuació dels consellers que s'han infiltrat dins l'ajuntament).

D'entrada cal rebutjar la participació a l'ajuntament si no es parteix d'una visió absolutament crítica. És a dir, és incorrecte presentar-se com a conseller per tal de "solucionar" els problemes del poble o del barri. Cal deixar que la majoria dels problemes són insolubles mentre no es canviï radicalment el sistema; malgrat tot, però, pot ser positiu -i de fet hi ha experiències prou importants que ho demostren- quan el conseller entra a l'ajuntament per tal d'"impedir" abusos i de desvetllar davant l'opinió pública del poble totes les il.legalitats que hi ha a nivell d'urbanisme, de denunciar els lligams entre els interessos privats i l'administració pública local. Pot ésser important també, per tal de potenciar la sensibilitat popular (actualment molt adormida) davant els problemes municipals i, en resum, per dinamitzar la participació crítica de la gent en la vida pública (els plens municipals on hi ha posicions enfrontades són extraordinàriament sensibilitzadors perquè la gent veu com el conseller -militant- crític denuncia els interessos amagats dintre de l'ajuntament). Cal considerar molt positivament el fet que des de dintre de l'ajuntament es pot potenciar més fàcilment la legalització de les comissions de veïns i els Centres socials.

C) Donar elements de comprensió política. Aquesta tasca està molt condicionada per l'evolució de A i B i seria una mica gratuït de parlar-ne ara que tot just estem començant.

Al costat d'aquest plantejament general, seria interessant que, a mida que hi hagués un nombre de militants prou gran d'un mateix front o sector de lluita encara que fossin de diferents pobles o ciutats, s'anessin reunint d'una manera periòdica per tal d'anar discutint els mètodes d'acció i les línies generals de treball socialista per sectors a fi d'anar avançant en la lluita a través dels dos fronts, el local (municipal-barris), que no aglutinaria tots els sectors en una mateixa localització urbana, i el sectorial, que representaria l'avanç específic d'un front determinat.

-Esquema dels fronts més importants:

- Ensenyament, front dels
- Mestres, professors
- Estudiants
- Front sindical
- Front professional
- Front sanitat
- Front pagesos

També cal tenir present la importància del treball on el camp cultural (potenciar obres de teatre "progressistes", col.loquis, xerrades, cine-clubs, conferències sobre temes d'actualitat: la inflació, el conflicte d'Orient Mitjà, per exemple, i tot tipus d'acte cultural que contribueixi a la conscienciació política dels habitants d'un poble o d'un barri; així com el treball ideològic adreçat a persones políticament més interessades i que podrien ésser en un futur, militants (xerrades, seminaris polítics, etc.). Tenint sempre present, però, que aquest tipus de treball està sempre condicionat a l'existència d'un treball molt més concret i fonamental: el que hem intentat d'esbossar abans (A,B).

Dintre d'aquesta línia important però marginal, cal veure com a molt interessant el treball en el camp dels joves.

DEMOCRÀCIA SOCIALISTA, DIVISIÓ DEL TREBALL I AUTOGESTIÓ

INTRODUCCIÓ

Aquest escrit pretén extreure algunes lliçons de les esperiències de construcció del socialisme, especialment en relació amb els problemes de la democràcia socialista, la divisió social del treball i l'autogestió, amb la finalitat d'arribar a conclusions estratègiques.

Al llarg del text, per divisió social capitalista del treball s'entén l'assignació, en permanència, dels homes a tasques diferents i jerarquitzades (o sigui, desiguals) i fonamentades en la separació del treball manual del treball intel·lectual, i de les tasques de concepció i direcció de les tasques d'execució.

LES EXPERIÈNCIES SOCIALISTES I LA DIVISIÓ DEL TREBALL

Com és lògic, les experiències soviètica i xinesa permeten extreure lliçons fonamentals sobre la construcció del socialisme; aquí ens centrarem sobre el significat de la propietat estatal dels mitjans de producció i els mecanismes socials que reproduïen la divisió de la societat en classes.

El socialisme no es defineix per la propietat (jurídica) estatal dels mitjans de producció sinó per la propietat social, col·lectiva, d'aquests, és a dir, per la capacitat afectiva de la col·lectivitat de treballadors de disposar dels mitjans de producció; per això el caràcter estatal de la propietat ha de portar immediatament a plantejar-se el caràcter de classe de l'Estat en qüestió.

No sembla discutible -ni es discuteix- el caràcter de classe de la revolució de 1917 a Rússia; ara bé, pel que fa referència a l'Unió Soviètica actual la posició crítica tradicional, especialment trostkista, parla "d'Estat obrer deformat burocràticament" o, més radicalment, de "burocràcia que ha expropiat políticament al proletariat". Ara bé; resulta lògic, però, preguntar-se si uns quants decennis de "deformació" o "d'expropiació" no han permès la transformació de la burocràcia en classe, i quins han estat els mecanismes de transformació.

La pregunta clau per a intentar clarificar el problema és la següent: els mecanismes socials vigents, reproduïen i aprofundeixen la divisió de la societat soviètica en grups socials jerarquitzats, o bé dilueixen, redueixen, el poder, la capacitat de domini del grup social que s'identifica com a burocràcia? quina és, per tant, la direcció de l'evolució social i el camí que ja s'ha fet?

La revolució xinesa, amb el seu dinamisme, ha permès posar de relleu els mecanismes socials de degeneració d'una revolució anticapitalista i ho ha fet per mitjà del llarg enfrontament de dues línies, de dues estratègies, la tallada segons el model soviètic i la línia de Mao i els seus seguidors; també ha mostrat la possibilitat real d'una estratègia de construcció del socialisme diferent de la seguida a la Unió Soviètica.

L'estratègia stalinista, fonamentada en l'acumulació accelerada, la ruptura de l'aliança obrera-camperols i la coerció política basada en el poder sense control del partit únic, ha comportat a l'accentuació de la diferenciació social i ha mantingut els trets essencials de la divisió capitalista del treball, fent impossible la gestió col·lectiva de l'economia i l'establiment d'una democràcia socialista.

El manteniment, sense cap canvi rellevant, de la divisió jeràrquica del treball, de la separació radical entre el treball manual i el treball intel·lectual, de les tasques de concepció i direcció de les d'execució, és un element fonamental del manteniment dels treballadors en una situació de dependència que fa difícilment viable la seva participació efectiva en la gestió col·lectiva de la societat i, en primer lloc, de la producció.

Estant aparentment determinada per la tecnologia i el desenvolupament científic -quan és, en realitat, un producte social que té com a suport una determinada tecnologia- la divisió capitalista del treball juga un important paper en la legitimització ideològica del poder social de la classe dominant, en la mesura que sembla confirmar que tothom-ocupa-el-lloc-que-li-correspon-perquè-no-pot-ésser-d'altra-manera.

L'aparell escolar ha operat també en el mateix sentit. La cosa més rellevant, des de l'òptica que aquí ens ocupa, no és l'avidament elevació del nivell mitjà cultural-educatiu, sinó la contribució de l'aparell escolar a la profundització o a la dilució de les diferències que caracteritzen l'estratificació de la societat en classes. Des d'aquesta òptica, l'aparell escolar ha jugat (després d'una primera etapa innovadora) -de manera similar al que passa als països capitalistes- un paper fonamental en el procés d'assignació dels individus a la seva funció parcial i jerarquizada,

La discriminació social en l'aparell escolar opera -sobre el terreny preparat per al manteniment de la divisió capitalista del treball- a través de molts mecanismes i processos; l'osmosi familiar, és a dir, la transmissió a través de la família tradicional, d'unes actituds i coneixaments que reforcen acumulativament els avantatges d'uns nens sobre els altres segons la seva classe de procedència; els mecanismes de selecció que penalitzen sistemàticament els nois procedents de les classes populars, així com el propi contingut de l'ensenyament, més o menys pròxim a l'univers cultural de les diferents classes i capes socials, etc.

El manteniment de la divisió capitalista del treball així com de l'aparell escolar de tipus capitalista es reforcen mútuament i son contradictoris amb tota política que pretengui fer de la propietat estatal i de la disposició del poder polític els punts de partida reals cap a una societat que obri camí cap a una societat sense classes.

Classe o burocràcia. La importància que l'anàlisi anterior atribueix a la divisió social del treball és independent del diagnòstic que es faci sobre el punt on s'ha arribat a l'Unió Soviètica. Ara bé, pot resultar útil formular algunes reflexions sobre aquest aspecte de la qüestió.

Res, en la evolució social de l'Unió Soviètica, permet afirmar l'existència de processos socials que redueixin el domini de la "burocràcia" i que no reproduïxin i profunditzin la seva diferenciació social. Els efectes acumulatius, durant decennis, dels mecanismes socials indicats breument -reforçats

pel control de l'aparell estatal per part de la "burocràcia"- han produït una estructura de classes estable.

La simple "deformació burocràtica" era segurament un diagnòstic correcte als anys vint en què va formular-se, però ara -cinquanta anys després- ja no té fonament, perquè una "burocràcia" que ha establert els mecanismes de reproducció del seu domini ja no és una burocràcia -gestors dels interessos fonamentals d'una classe dominant-, sinó que s'ha transformat en una veritable classe dominant; i això encara que el caràcter estatal de la propietat dels mitjans de producció faci que els seus membres no es puguin apropiari individualment d'aquells mitjans i que no puguin transmetre-la als seus descendents; ara bé, el seu control de l'estat fa de la propietat estatal una propietat privada-col·lectiva de l'anomenada burocràcia, i els processos socials indicats substitueixen els afectes del mecanisme (jurídic) de l'herència burgesa per un mecanisme "d'herència social" de les condicions d'accés a la "burocràcia"

No es tracta aquí d'intentar analitzar les causes històriques d'aquest procés ni de caracteritzar amb rigor la naturalesa de classe de la classe dominant a l'Unió Soviètica; assenyalem només que resulta absurd atribuir aquesta evolució a la intervenció d'un home -Stalin- i que el fet que es consideri que a l'Unió Soviètica s'ha consolidat una nova divisió en classes no implica, automàticament, caracteritzar aquesta com a capitalista: cal un treball d'anàlisi específica i adicional. Mentre no es produeixi, no té, per exemple, sentit parlar d'imperialisme soviètic per caracteritzar el comportament internacional, com si aquest fos -com en el cas de l'imperialisme capitalista- el resultat de la lògica econòmica del "model de producció soviètic".

Per acabar aquest punt direm que l'anàlisi fet pot contribuir a explicar per què les explosions socials en contra d'aquesta evolució s'han produït a Hongria, Txecoslovàquia, Polònia, etc. però no a l'Unió Soviètica, on les noves relacions classistes han tingut molt més de temps i condicions per a estabilitzar-se.

SOCIALISME I DEMOCRACIA POLITICA

La via xinesa ha permès de comprovar la possibilitat real d'una estratègia diferent de la soviètica. Malgrat tot, però, l'experiència xinesa no serveix com a model i això no només per les particularitats del seu procés revolucionari i de la pròpia societat xinesa, sinó també per motius més de fons; en destacarem aquí un, segurament el fonamental.

A Xina, segons Mao i els seus seguidors, són necessàries successives Revolucions Culturals per a trencar el procés de burocratització i de progressiva afirmació de relacions socials de signa classista. Ara bé, es lògic preguntar-se: quins processos i quins mecanismes garanteixen, raonablement, que es produiran aquestes successives Revolucions Culturals?.

Hi ha, és cert i no es pot ignorar, la legitimització de la pròpia lluita contra la burocràcia que resulta de les RC així com els efectes acumulatius de la política seguida, amb la seva incidència sobre les relacions entre les masses i el Partit, la divisió del treball, l'aparell escolar, etc. L'aparell polític però, continua presidit pel Partit únic que governa tot el procés social i les contradiccions internes del qual no s'expressen de manera oberta. No hi ha condicions polític-organitzatives que contribueixin a garantir que es produiran

els canvis necessaris perquè l'evolució social no s'orienti en el sentit del reforçament de les divisions socials classistes sinó al contrari. Potser per això, precisament, en les condicions de Xina és necessari que es produeixin de forma discontínua revolucions culturals, ja que els aparells polítics establerts -resultat d'un procés revolucionari específic- no estan adaptats per a corregir els processos de degeneració que es produeixen. D'aquí també l'inevitable paper crucial que ha de jugar el cap carismàtic-Mao-.

Segurament la via xinesa és -globalment- la millor resposta possible en unes condicions determinades; no és, però, una fórmula exportable, entre altres raons perquè no dona una resposta satisfactòria al problema de la democràcia política socialista, tal com es planteja en el moviment obrer i popular dels països capitalistes.

L'experiència estalinista, especialment -però també el post-estalinisme- exigeixen encara més de posar en primer pla el problema de la democràcia socialista i imposa la convicció que la supressió de les condicions polítiques de l'exercici de la democràcia comporta el greu perill que es transformi en una trampa per als propis treballadors.

El partit únic, centralitzat i confós amb l'aparell estatal, representa una amenaça radical contra les condicions polítiques d'exercici de la democràcia política socialista.

El burocratisme, en la fase de lluita contra el capitalisme i l'Estat burges, té un important fer en el fet que el partit ha de guanyar la seva hegemonia, i si el partit es burocratitza, la lluita no avança. Un cop instal·lat en el poder, al contrari, ja no és indispensable de continuar guanyant l'hegemonia, la capacitat de direcció política: si el partit és únic pot utilitzar directament el seu control de l'aparell de l'Estat. D'aquí ve, que, en les condicions de partit únic, un cop produïda la degeneració burocràtica, aquesta sigui de molt difícil correcció: falten mecanismes correctius.

Paradoxalment, el procés revolucionari que havia de portar cap a la progressiva extinció de l'Estat -segons l'anàlisi de Marx i Lenin- ha donat lloc a un extraordinari reforçament de l'aparell estatal. Les funcions estatals, en contra de les previsions, no s'han simplificat de manera que "l'Estat podrà ésser dirigit per una cuinera" (Lenin), és a dir, per qualsevol treballador; en rigor, com assenyala Magri- "l'Estat podrà ésser dirigit per una cuinera només en la mesura que no hi hagi cuineres", és a dir, només en la mesura que vagin desapareixent la divisió capitalista del treball, i la diferenciació social radical conseqüent, "un treballador qualsevol" podrà participar efectivament de manera efectiva i no delegada en la gestió de l'Estat i dels afers socials i, en conseqüència, existiran les bases reals per a la progressiva extinció de l'Estat com a òrgan repressiu.

Tota la problemàtica de la democràcia política socialista deixa intacta la de la dictadura del proletariat (expressió que desperta sovint reaccions negatives en un país presidit per una dictadura política). De la mateixa manera com totes les formes polítiques (siguin o no de dictadura política) en el capitalisme són expressió de la dictadura, domini o hegemonia social de la burgesia, el socialisme exigeix -és- la instauració del proletariat com a classe dominant o sigui, -la dictadura del proletariat- amb l'establiment de les mesures polítiques que contribueixin a garantir el domini sobre l'antiga classe dominant i explotadors.

Ara bé, l'experiència històrica permet afirmar que no són indiferents, per al propi proletariat i els seus aliats, les formes polítiques d'exercici de la dictadura de classe. L'existència efectiva d'un pluralisme polític que permeti l'acció organitzada en pro d'alternatives polítiques diferents, no és només una de les condicions de l'exercici i del manteniment de la democràcia socialista, sinó que és també la forma normal d'expressió de les contradiccions socials no antagòniques existents en el bloc social format pel proletariat i els seus aliats. Igual consideració ha de presidir l'anàlisi del paper del sindicats i el manteniment de funcions reivindicatives en una societat socialista però en la qual les transformacions socials no estan suficientment avançades com per frenar d'arrel les deformacions burocràtiques.

AUTOGESTIÓ I SOCIALISME

L'experiència iugoslava va intentar donar una resposta al model estalinista basant-se sobretot en l'establiment de l'autogestió en especial a nivell d'empresa, com a fórmula per a combatre el centralisme i la burocratització.

Aquesta via, amb el resultat de donar el màxim grau d'autonomia als col·lectius de cada empresa ha provocat el restabliment dels mecanismes del mercat i la seva autonomització, és a dir, la seva transformació de mecanismes subordinats en mecanismes dominants; això ha provocat inevitablement la instauració de comportaments competitius entre els diferents col·lectius de treballadors i la progressiva pèrdua de control per part dels òrgans centrals de planificació de l'economia. Per altra banda, el manteniment dels aparells polítics típics, els efectes del manteniment de la divisió capitalista del treball, agreujats pels efectes de la competència mercantil, etc, ha donat lloc a una progressiva diferenciació social de signe classista.

L'autogestió a la iugoslava no és el camí cap al socialisme -no només perquè no va acompanyada d'altres components ja assenyalats sinó també perquè implica la pèrdua del control social efectiu de l'economia.

Un component essencial del socialisme és el control social de l'economia; això implica planificació i, per tant, la no-autonomització dels mecanismes del mercat; això no vol dir negar el possible paper dels mecanismes del mercat com a mitjà de coordinació de certs processos econòmics, però sí implica afirmar que progressar en el socialisme exigeix avançar en el control conscient de l'economia i això vol dir la subordinació dels automatismes del mercat a les formes de regulació conscient.

La problemàtica actual de l'autogestió expressa -de forma a vegades confusa ambigua- l'exigència, l'inspiració dels col·lectius de treballadors a prendre les decisions que els afecten directament. Aquesta exigència inclou multitud d'aspectes de l'activitat productiva però no es limita a aquesta sinó que s'estén a tots els àmbits de la vida social: les col·lectivitats locals, les associacions culturals, els serveis col·lectius, etc. Tota aquesta problemàtica s'unifica en la perspectiva de l'autogestió social que pretén donar als treballadors en el marc global definit per tota la col·lectivitat socialista la màxima capacitat de decisió sobre les seves pròpies condicions d'existència.

En definitiva, l'autogestió social, la democràcia política i la transformació de la divisió capitalista del treball s'exigeixen i es reforcen mútuament; són tres components essencials del socialisme, el qual continua tenint

com a condició de presa del poder polític i la propietat col·lectiva dels mitjans de producció fonamentals.

CONSEQUÈNCIES ESTRATÈGIQUES

De l'anàlisi anterior en deriven una sèrie de conseqüències político-estratègiques que resumirem breument:

a) L'exigència de formular un model positiu de societat socialista, que trenqui sense reserves amb el model soviètic; es tracta d'un punt fonamental de la lluita ideològica contra el capitalisme;

b) La concepció del socialisme no com a simple instauració de la propietat estatal dels mitjans de producció sinó com a cangirament radical del conjunt de les relacions socials;

c) La concepció de la democràcia socialista no com a delegació i control sinó com a participació màxima de les classes populars en tots els nivells, o sigui, l'autogestió social;

d) La necessitat de plantejar-se la lluita contra la divisió capitalista del treball i els seus mecanismes de reforçament com a instruments de reproducció de les divisions classistes;

e) El caràcter no instrumental de la lluita dels socialistes per a la democràcia política radical que ara -més que mai- degut a la progressiva involució autoritària de la burgesia, té un caràcter potencialment antiburgès i revolucionari;

f) La necessitat d'una estratègia basada en la lluita de masses-com a única coherent amb els objectius socialistes formulats- i que integri, ja ara, els temes de la democràcia política, l'autogestió social i la lluita contra la divisió capitalista del treball, de forma adaptada a les nostres condicions específiques de lluita contra el capitalisme a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Gener 1975.

com a conflicte de pressió de la part política i la part econòmica dels mitjans de comunicació. Els mitjans de comunicació són un poder polític i econòmic. Els mitjans de comunicació són un poder polític i econòmic. Els mitjans de comunicació són un poder polític i econòmic.

El caràcter de l'estratègia de la línia dels socialistes per a la democràcia política radical que s'ha desenvolupat des de la seva invenció autoritària de la burgesia, té un caràcter potencialment antitancat i revolucionari.

El caràcter de l'estratègia de la línia dels socialistes per a la democràcia política radical que s'ha desenvolupat des de la seva invenció autoritària de la burgesia, té un caràcter potencialment antitancat i revolucionari.

El caràcter de l'estratègia de la línia dels socialistes per a la democràcia política radical que s'ha desenvolupat des de la seva invenció autoritària de la burgesia, té un caràcter potencialment antitancat i revolucionari.

El caràcter de l'estratègia de la línia dels socialistes per a la democràcia política radical que s'ha desenvolupat des de la seva invenció autoritària de la burgesia, té un caràcter potencialment antitancat i revolucionari.

El caràcter de l'estratègia de la línia dels socialistes per a la democràcia política radical que s'ha desenvolupat des de la seva invenció autoritària de la burgesia, té un caràcter potencialment antitancat i revolucionari.